

NÉP BARÁTJA.

KIADJA A' PESTI KÖZÉPPONTI VÁLASZTMÁNY.

A' ki mint vet, úgy arat.

Tudja meg minden ember!

Tudja meg minden ember, hogy Magyarország szabadságát vissza akarják venni, megirigyeltek a' királynak visszakerült tanácsadói, hogy a' magyar ember három-négy hónap óta szabad, és még talán az istennek hálátadó imádságunk sem jutott el a' magyar éjig, midőn újra rabigába akarnak fogni bennünket.

Tudja meg minden ember, hogy a' magyar országgyűlésről királyunkhoz felküldött száz követet nem akarták beereszteni a' királyhoz, — előbb tanácsot tartottak a' gaz tanácsadók, hogy a' király elébe eresszék-e köveiteinket, egy országnak a' köveit! Mikor pénzünket markolták fel, nem kérdezték, hogy huszas-e, vagy krajczár? nem nézték, hogy talán piszkos is a' huszas, mert a' szegény ember erszényében nem igen tart, hanem néhány garasát a' tarisznyába csusztatja a' szalonna mellé, ha csakugyan ollykor jutott-került egy falat szalonna, és ezt is el nem vitették pandurokkal az adó fejébe?

Tudja meg minden ember, hogy Magyarországnak köveit napok hosszat ácsorogtak a' király ajtajánál, és még azt sem kérdezték tőlök, hogy adni vagy venni jöttetek? saját királyunknak ajtaja zárva volt előttük, zárva azon ajtó, mellynek a' sarkait a' magyar zsirral olly vastagon megkenték, hogy ezer esztendeig sem fogná meg a' rozsdá.

Tudja meg minden ember, hogy köveiteink mit akartak? kérni akarták a' királyt, jöjjen el Magyarországra, és jelenlétével buzdítsa fel a' magyar nemzetet, hogy a' magyar nemzet mentse meg a' magyar király trónusát, melyet zsivány csordák akarnak kúpusztítani! Akarhat-e egy nemzet ennél jobbat? kívánhatna-e valaki, hogy a' királyt még ennél is jobban szeressük? még isten sem kívánhatja, ki egyedüli bizonyosságunk, hogy köveiteinket még be sem akarták a' királyhoz ereszteni.

Tudja meg minden ember, hogy Ferdinand, Magyarország királya ollyan tanácsadóktól van ismét körülvéve, kik marciusban megszöktek, és most újra körülfogták a' beteges királyt. — Igen! királyunk beteges, szegényt minduntalan nyavalya töri, — és a' rossz tanácsadók úgy bántak vele, mint az egyszeri haldokló emberrel bántak a' testamentum csinálásakor, hogy egyik atyafi a' vánkost alá dugta a' kezét, és azt kérdezte a' haldoklótól, hogy nekem hagyja-e kend a' négy ökrét? s alattomban a' vánkost megmozdította, mire a' beteg nem akarva is egyet biczentett a' fejével, és a' négy ökör a' gaz atyafié lett.

Tudja meg minden ember, valamint már tudta is, hogy a' király június hónapban Jella-sichot hivatalából elcsapta, most pedig a' go-

nosz tanácsadók szavára újra visszahelyezte méltóságába, mert azt mondja a' király, hogy jól viselte magát Jellasich. Pedig talán nem is tudja a' király, hogy Jellasichnak ráczai országunkat megtámadták, atyánkliait megnyuzták és megsütötték Jellasich parancsolatjából! És most ezen cselekedeteért még a' király megdicséri, és kéri, hogy csak továbbá is folytassa a' dolgát, az az, nyuzza a' magyarokat, és süttesse meg őket. — — Teremtő isten, hát a' magyar király mindig más más rendeletet ad? — hiszen így a' király szavában is kételkednünk kell! Szegény magyarok, még királyotok is ellenetek van? Nem! a' király a' legjobb ember, — de épen saját magának is épen az a' baja, hogy olyan igen jó és nagyon jámbor, hozzá pedig nyavalyás, gyenge ember, kit a' gonoszoknak serege most körül fogott, és tele hazudván szemét-száját, a' királynak beteges állapotát ellenünk használja.

Tudja meg minden ember, hogy midőn királyunk nagy sokára követeinket magához ereszté, első szava is az volt, hogy ő nagyon elgyengült már a' nyavalyájában, — le nem jöhet hozzánk, — törvényjavaslatainkat pedig majd előbb átnézi! Itt leszünk aztán megölve, mert a' gyenge erejű király helyett a' gaz tanácsadók néznek át mindent, és majd beadnak ezek magyarországnak! De már be is adtak, mert:

Tudja meg minden ember, hogy most azt feszegetik, és már tudunkra is adták, hogy a' múlt országgyűlési törvényekben adott szabadságunkat a' király ámbár megerősítette, de azt igazán nem tehette, mert ha magyarország olyan nagyon szabad lesz, hogy pénzt és katonáját magának tartja, és csak saját hasznára és védelmére fordítja, úgy a' német alattvalók koldusbotra jutnak; tehát magyarországnak szabadságát vissza kívánják venni.

Tudja meg tehát minden ember, hogy a' mi jó királyunkkal néhány gazember úgy játszik, mint a' laptával, és a' király ígéreteit össze visza rángatják, és így a' király szavából a' tanácsadók azt csinálják, hogy ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes!

Tudja meg minden ember, hogy magyarország szabadságának elvétele nem csak szó már, hanem valóság is lesz, mert Jellasich, kit a' királlyal visszatétek, magyarországot a' Dráva mellett négy helyen megtámadta, és véres harczot visel azon ország ellen, mellyen a' királynak hű jobbágyai laknak, kik fájdalommal látják, hogy valamint ők, de úgy a' király is el van ámitva és árulva!

Tudja meg minden ember, hogy a' nyomorult lelkű országsanyarító tanácsadónakfeje Lajos főherczeg, királyunk atyának testvére, kőről a' király egészséges korában azt mondá, hogy ámbár mint bátya a' legelső alattvalója, de hűtelen! — Semmi titok többé, megneveztem az első isten ostorát, ha ezt nem tettem volna, megérdemelném a' világsaló nevet, mert alkalmam és kötelességem van, hogy a' népet felvilágosítsam! Eanyire jutottunk, hogy országunkat és királyunkat saját királyunknak rokona, ki minden szabadságnak esküdt ellensége, az buktassa meg! Mit akarnak tehát ezen emberek?

Tudja meg minden ember, hogy Lajos főherczeg Metternichnek testi lelki barátja, azon Metternichnek, ki ausztriát tizenkétszáz millio forint adósságba verte! Ezen Lajos főherczeg az, ki a' népet csak a' királyok barmainak nézi, mellyeket fejni, és ha szükséges nyúzni is szabad. Ez a' Lajos főherczeg él vissza királyunk jóságával valamint beteges gyengeségével, és ez kürtölteti, hogy a' király által törvényeinkbe szentesített szabadságunk semmi! És ez a' Lajos főherczeg az, ki Jellasichot a' király előtt egy jámbor embernek festi le, és a' beteges király által arra kéreti, hogy folytassa munkáját! a' ki aztán az ő munkáját úgy folytatja, hogy magyarországba négy helyen beüt. Köszönjük szépen ő felségének jó akaratát, hogy olly népnyuzónak, mint Jellasich, még munkájának folytatását hagyja meg, holott azt sem engedték ő felségével tudatni, hogy Jellasich valójában hát mit tett? újra azt mondom, köszönjük ő felségének jó akaratát, hanem a' népek istene legyen tanúságunk, hogy a' beteg királyt akkor sem hagyjuk el, midőn nya-

valyás állapotjában nem akarva is, és tudatlanul ellenünk hajlja Jellasichot, — és megvédelmezzük hazánkat, — s ha majd megvédelmeztük, újra elmegyünk trónusához, követelendők, hogy a' mint szánkból hallja megneveztetni rossz tanácsadóit, azokat úgy büntesse, mint büntetik a' király és hazaárulókat.

Tudja meg hát minden ember, hogy ellenségeink Bécsben laknak, olly közel a' betegesen sínlődő királyhoz, hogy még a' levegőt is, mellyet a' király beszívogat, még azt is a' markukon keresztül eresztik belé. Nem engednek hozzá jutni egy szó panaszt, melly éppen csak ő ellenük szólana. Egy szemtelen bogár, ha akar még az orrára is rászállhat a' királynak, de Magyarország a' követei napokhosszat rimáknak kihallgattatásért.

Végre tudja meg minden ember, hogy 1-ör az ellenünk elkövetett égbekiáltó törvényszegések már Bécs lakóit is a' legnagyobb zavargásokra keserítették, mert ők sem bizhatnak

a' király szavában, ki ma így, holnap úgy beszél.

2-ör Jellasich N. Kanizsára nyomulván, gr. Teleki Ádám, a' mi seregeink vezére, elárult bennünket és Jellasichot pártolja, miért őt az országgyűlés hazaárulónak kiáltotta.

3-ör és utoljára, tudja meg minden ember, hogy Magyarországnak egy magával jöhetetlen beteg királya van, katonáink vezérei pedig nagyánt hazaárulók.

Lelkitanuság ebből az, hogy nagyobb ur a' királynál a' magyarok istene, és ez nem hagyott el bennünket, továbbá, saját szabadságunk megvédelméért vért nem kimérendünk, és nem sokára eljövend a' nap, mellyben leszen, ki megemlékszik, hogy mikor huszezer katonánk Ausztriát védi Olaszországban, addig Jellasichot szinte huszezerrel ellenünk huszítják. Isten! te magyarok istene, ne mondj átkot, ha vérét ontjuk elleneinknek.

Vas Gereben.

F E J É R K A T I.

Lányok, lányok, szöke barna lányok!
Egy szavam van ha meghallgatjátok!
Elbeszélem, ha szépen megkértek,
Fejér Kati történetét néktek.

Helyes egy lány ez a' fejér Kati,
Beh is jól jár vele majd valaki;
Ki elveszi, annak a' házába
Vele megy be az isten áldása.

Istenfélő, jámbor mindenképen,
Apját anyját megbecsüli szépen.
Sütni főzni, szöni fanni nála
Nem tud jobban három falu lánya.

Örömemben meg is ölelnélek,
A' farsangon meg is esketnélek,
Ha ti is mind ilyenek volnátok...
Mivelhogy én pap vagyok ám lányok!

Hanem menjünk rendesen a' sorján.
Jó Katinak irigye volt sok lány,
Azért volt a' lányok irigysége:
Hogy a' legény mind Katit dicsérte.

Tudnivaló, meglátják a' szépet,
A' takaros szép fejér cselédet,
Őtet is bár dugdosta az anyja,
Megakadt a' legény szeme rajta.

A' legények közül Barna János
Kapogatott leginkább a' házhoz;
Jó fiú volt; szülője se bánta,
Kati se volt rossz szívvvel eránta.

A' faluban volt még egy más legény,
Ki Katiért majd elveszett szegény;
De szerelmét nagyon eltitkolta;
Árva Ferencz, a' nevéül mondvá.

Jó móddal volt pedig Barna Jancsi
De Ferencznek se tücski se hajtski!
Jancsi derék, a' lépése kényes,
Ferke szegény, nem igen személyes.

Tudta Kati, észrevette rajta,
Hogy Ferencznek búja van miatta?
Szánta, de hát nem tehetett róla,
Mert hisz kettőt hogy szeretett vóna!

Kapva kap a' szón az asszonyember,
Pedig a' szón elindúlni nem kell!
A' faluban minden azt beszélte,
Hogy Katit már Jancsi meg is kérte.

Lehet is, hogy volt valami benne,
Hanem biz az eltört ám egyszerre!
Kitudták a' háztól Barna Jánost
Kati pedig máshoz megyen már most.

Csapodárnak Katit se tartásotok
Jancsit se kell sajnálni, jó lányok!
Mít ér az illy anyámasszony-legény....
Hanem menjünk tovább az esetén.

Tudjátok azt, hogy most a' vadráczok
Háborgatják szép Magyarországot;
Parancsolat jött a' vármegyétül:
Kardra! kardra! gyáva ki nem készül.

Fel is csaptak szépen a' legények,
A' hazáért meghalni is készek;
Árva Ferencz volt az első a' ki
A' helységben legelől állott ki.

Barna János, hetyke legény! hát te
Tán meghaltál, hogy még se álltal be?
Dehogy halt meg, dehogy halt meg, gyáva!
Az inába szállt a' bátorsága.

Más legénynek keskeny most az utca,
Háta megett kilencz cigány huzza;
Jancsi pedig kímenni is átall
Lopva néz mást a' görcslyukon által;

Látta Kati a' bátor Ferenczet,
Bátorsága neki nagyon tetszett;
Jancsi dolgát pedig szégyenlette,
'S imigy szólott hozzá akkor este:

„Ugyan Jancsi! az isten nevére,
Önkéntesnek hogy nem álltal még be!
Kicsufolnak, 's nekem fáj ha hallom,
Ugy-e elmégy? eredj el galambom!“

„Hová beszélsz, a' krisztusra kérlek!
Szeretlek oszt itt hagyjalak téged!“
'S a' mentségnem volt hosszavégi,
De nem hagyott békét a' lány neki;

„No, ha szeretsz, ép azért menj, látod!
Verjétek el azt a' csunya ráczot,
Mert ide jön 's a' nyakad elvágja,
Vagy engemet elviszen rabságba!“

„Lessz ott ember, csak ne is szólj róla!“
'Ha lesz is, de véled még több vóna!
Ki jó polgár, elsőbb most előtte
A' hazája mint a' szeretője!“

'S azt felelte Jancsi utóljára:
Nem megy, inkább a' kezét elvágja;
'No, ha nem mégy, ide se jőj többet!
Monda Kati, 's nem is szólott többet.

Búsan bement, becsukta a' kaput,
Reggelig rítt, egy csepet se aludt;
'Úgy is maradj itthon szégyen szemre,
Rád se nézek!“ — monda keseregre.

'S Barna János itthon maradt szépen,
De csúfolták is úton útfélen;
A' gyerek is kiabált utána,
'S nótát csinált rá a' falú lánya:

— Barna Jancsi derék egy katona,
Sás a' kardja, fűzfagaly a' lova;
Zab taréja, szalma sarkantyúja;
Jobb volna ha az ágy alá bújna! —

Szomorú volt a' Jancsi világa,
Oda van a' becsület, a' mátká;
'S az alatt azt írják az újságok
Árva Ferencz, hogy veri a' ráczot.

Magasztalják, dicsérik Ferenczet,
Kati apja még ollyat is ejtett,
Hogy ha megjön: lányát neki adja,
A' lánynak is nagy az indulatja.

Hogy megírták ezt neki levélben,
Szegény majd elveszett örömeiben;
Es azóta még egyszer vitézebb,
'S írnak róla még több jót meg szépet.

Lányok, lányok, szöke barna lányok!
A' jó legényt vissza ne ríjjátok!
Rosz fiú, ha nem elsőbb előtte,
A' hazája mint a' szeretője.

'S a' táborból minden órán várják,
Elkapja a' falu legszebb lányát;
Jancsi pedig . . . de ne szóljunk róla,
Jobb volna ha régen megholt volna!

T o m p a.

M e n t s ü k m e g a' h a z á t !

Veszély tornyosul hazánk felett.

Ezt már nagyon sokan elmondták, de a' köznép mai napig sem tudja, micsoda veszély ez, melly hazánk felett tornyosul.

Sokan úgy értik, hogy a' hazának minden veszélye a' ráciz lázadás.

Való, hogy ez is egy veszedelem. Rendes, kitanult katonánk kevés van, annak egy részét is az olaszok nyakán, méltatlan háborúban tartják: a' nemzetőrség pedig hiába, tapasztalatlan népcsoport, azonfelül nagyobb része házas-tüzes, eselédés ember, kinek akkor is háza népén jár az esze, mikor ütközetbe kéne menni. Ezen csak a' katonaállítás segít.

De nem a' ráciz lázadás az, melly az országot meghódíthatja, a' hazát sirba döntheti. A' rácizokat, akárhányan lennének, utoljára még is csak elvernök, mint a' sáskát. Más a' baj.

Az a' baj, hogy a' bécsiek nem felejtetik a' zsiros koncot. Csak úgy nyultak ők Magyarországra, mint egy pénzes ládába: de most a' nemzet észre vette hogy tátvanyitva a' láda, bezárta azt, kulcsát Kossuthnak adta, hogy akkor vegyen belőle, ha a' nemzet parancsolja.

Az a' baj, hogy sokan a' mi nagy uraink közül, oldalba rugván a' népet, mellynek zsirján olly vastagra hittek, Bécseszel czimborálnak hazájuk ellen, 's úgy tesznek, mint az a' madár, melly tulajdon fészket elkeveri. Nehezen esik nekik az a' szó „egyenlőség“ — mert eddig olly nagynak képzelték magukat más emberhez mérve, mint egy kútágas. Nehezen esik

nekik, hogy ezután a' szegény ember fia is lehet miniszter, ha esze van: azt hiszik hogy a' fő fő hivatalokra isten csak őket teremtette. Metternichnél jártak iskolába, nem felejtetik, a' mit tanultak.

Az a' baj, hogy nagy része a' köznemes-ségnek, úgy van avval a' kutyabőrrel, mint a' tormába esett féreg, melly a' tormánál jobb eleséget nem tart. Vonakodik védni a' hazát, mert, aztmondja, miért nem kívánják a' nemességet külföldön? Az istenért! hagyjuk el már azt a' különcödést, mert bizony, ha elveszünk, a' miatt veszünk el.

Az a' baj, hogy a' főpapok féltik százezrekre menő jövedelmüket; és a' miatt egyik vallást a' másik ellen kizsztatják, a' népet az igazi szabadság felől fel nem világosítják, sőt azt hiteti el vele, hogy minden bajnak, a' mi most van, a' szabadság az oka. No bizony! mintha a' jöltező napot kárhoztatni lehetne azért, hogy meleg sugáraitól a' dudvák, gyomok és mérges növények is kikelnek.

Az a' baj, hogy ebben az országban mindenféle nyelvű emberek laknak, kiket a' bécsi országnyomorgató pecsovicsok, sőt tán muszka lázasztók is, a' magyar ellen ingesztelnek. Ezek az istenadták nem ismerik saját jóltevőiket, 's a' ki őket kenyérrel hajítja, kövel hajítják meg.

De van még egy baj; ez a' legnagyobb. Ez a' fő forrása minden bajnak. A' magyar nép nem akarja látni a' veszélyt feje felett, nem látja a' mélységet, mellyben féllába már benne

van. Viszálkodik, czivakodik, apró cseprő panaszokkal kötekedik.

Az igaz, hogy vannak még némely maradványai a' jobbágyi állapotnak, melyeket el kell törölni: de az istenért! azt mondjuk-e, hogy míg azokat el nem törlik, mi a' hazát nem ótalmazzuk?

Vajjon nem érdemes-e az ótalmazásra, a' mit eddig nyertünk? Nincs-e köztünk a' többségnek szabad földje? s ha az nem volna is, nincsenek-e hajlékink, szülőink, hűvesünk, gyermekeink, kiket isten is csak úgy őriz, ha mi ótalmazzuk?

Panaszunk van, hogy ez az országgyűlés nem intézte el minden bajunkat, 's az igaz, hogy érettünk többet is tehetett volna: de hát, ha isten bennünket megtart, nem ott lesz a' novemberi országgyűlés? nem ott lesz a' többi minden esztendőben? el van-e zárva előttünk bajainkat országgyűlésen orvosolni?

Hiszen mi az az országgyűlés? Mi vagyunk az, magunk, a' nép; a' mi képviselőink ülnek ottan. Ha tehát ezen országgyűlésre, tapasztalatlanságból, olly követeket találtunk is választani, kik várákozásunknak meg nem feleltek, abból nem a' következik, hogy hagyjuk veszőben a' hazát, hanem az, hogy jövőre szemesebbek legyünk, 's jobban megválogassuk barátainkat.

Bizony gyermekbeszéd illyel mondani: mit ér nekem hogy robotot, dézmát nem szolgálok; ha pálinkát nem mérhetek; minek védjem én a' hazát.

Hát még a' ki ujságba is írja, hogy inkább jöjjen a' muszka, és irtsa ki a' földes urakat, mint sem az ország megfizesse a' kárt, mit a' jobbágyokon valottak.

Boldog isten! Mintha bizony a' muszka, vagy akármely ellenség, kiválogatná az urakat, azokat leöldösné, a' parasztembert pedig tejbe-vajba fűösztiené.

Vagy talán Temerint, Járeket mind földes urak laktak? Beesületes magyar és német polgárok laktak ott, 's ime a' dühös ráczok hely-

ségüket felgyújták, magukat kifosztották, tüzel-vassal égették, földönfutóvá, koldussá tették.

Ne várjuk, hogy bennünket helységenként elpusztítsanak. Hagyjuk aprólékos bajainkat, felejtsük panaszinkat. Legyünk egyetértők. Mind a' világ ránk támadt, ha még magunk is egymásra támadunk, akkor végünk örökre.

Bujtogató beszédekre ne hallgassunk. Ellenégeink szája avval van tele, hogy az urak a' király ellen akarnak bennünket használni. Ez nem igaz. Mi Magyarország királyát, V Ferdinándot utolsó lehelletünkig védjük: de csak a' királytól és a' magyar minisztériumától függünk; a' bécsi idegen kormánytól nem

Ez az, a' miért küzdenünk kell. Megadni magunkat az idegen hatalomnak annyi lenne, mint örökre kitöröltetni a' nemzetek sorából. Megöldösnék jobb lelkü urainkat, épen azokat, kik legjobb barátink voltak; a' rossz lelküeket nyakunkra ültetnék, földeinket elfoglalnák, az úrbérenél is terhesebb igát vetnének ránk, úgy hogy csak a' jó isten olvasná az ingyennapszámot; gyermekeinkkel elfelejtetnék az édes anyai nyelvet — 's néhány esztendő múlva eszünkbe sem jutna, hogy valaha magyarok voltunk.

Illyen sors vár ránk, ha elvesztjük függetlenségünket.

Azért, ha már meg kell lenni, bátran várjuk el a' bajt. Tűzzük ki a' nemzeti zászlót, 's kiáltjuk egész világ hallatára:

„Ime mi meg nem támadtunk senkit, minket támadott meg más.

„A' mi szabadságunkra, országunk függetlenségére 300 esztendő óta minden ausztriai házbéli király megesküdt; a' mostani király V. Ferdinánd pedig még inkább megerősítette, neve aláírásával, peccséljével szentesítette azt: mégis a' bécsi kormány, melly nekünk sem ingünk sem gallérunk, belékalapál dolgainkba, 's ellenünk ösztökéli idegenajku polgártársainkat.

„Isten és a' világ látja igazságunkat. Azok fejére szálljon a' mi ártatlan vérünk, a' kik a' királyi szent szóból játékot és gúnyt üznek; a' kik el akarják tőlünk fordítani jó fejedelmünk szi-

vét, kit úgy szeretünk, mint az édes apánkat, kit három hónap óta olly lélek szakadva várunk Buda várába, — Mátyás király palotájába, — hogy megoltalmazzuk akár a' fél világ ellen! — Mi szívesen hittuk, el is jött volna, tudom világosan, ha kigyó lelkü ellenségeink bocsátották volna.

Ki mondhatja, hogy a' magyar megszegte királyához való hűségét? Nemde most is király mellett harcol? Vagy talán, midőn a' magyar nemzet nem engedi, hogy a' magyar korona alatt lévő földeket az ellenség elfoglalja, akkor nem a' magyar király mellett harcol?

Ellenségink akarnak bennünket királyunktól megfosztani. Igen, ők azt akarják, hogy ne legyen magyar király! Azt akarják, hogy Magyarország olvadjon belé Ausztriába, a' magyar nemzet pedig töröltessék el, mint a' hóba tett írás, a' miről azt mondjuk: volt, nincs. Akkor aztán nem lenne többé a' magyar királyra szükség.

Azonban jusson eszünkbe a' régi példabeszéd: sokat végeznek Bécsben, de elrontják az égben.

Bizzunk Istenben. Nekünk van okunk istenben bizni, mert a' mi ügyünk igazságos. Bizzunk Europa szabad, és hatalmas népeiben, mellyek szemmel tartják dolgainkat. Ellenségeink a' sötétre bűnnek, mi egész világ előtt feltárjuk igazságunkat, hogy tekinthessen belé.

Ne féljünk semmit. A' hosszú déli álmok ideje úgy is lejárt, küzdenünk kell. De hamar nyugton nem lehetünk, nem szebb dolog-e a' magunk ügye mellett dicsőségesen küzdeni, mint megadni magunkat az ellenségnek, hogy fát vágjon hátunkon, vagy hajtson bennünket és leöldöstesse velünk legjobb barátinkat, kik az ország függetlensége mellett viaskodnak?

Ne tegyünk úgy, mint a' gallicziai parasztok. Galliczia értelmesebb része, az urak, öszszeszoövetkeztek, hogy kivíják Lengyelország szabadságát, mellyet a' muszka, Metternichel és a' burkus királylyal kezét fogva, eltaposott; azonban a' kormány felbujtogatta a' maga javát nem tudó köznépet, tíz pengő forintot ígért

minden úri főért, s az isten adta tudatlan népe legjobb barátjait maga irtotta ki. Az istenért! ilyen gondolatra ne hagyjuk magunkat vezettetni.

A' mi elnyomóink most amugy suttomban a' mi szabadítóink ellen fognak talán bennünket lázítani. Így tettek az irástudók és farizeusok a' zsidó néppel: felbujtogatták azt maga Jézus ellen, ki pedig az egész emberi nép szabadítója volt!

De mi ne higyük azoknak. Ne higyük másnak, csak a' ki hazánk függetlenségét védelmezi. Ne legyünk mi ráczok és oláhok, ne keljünk fel bolondul a' magunk szabadsága ellen.

Kevesen vagyunk, de ha egyetértünk, ha hőles vezetők után indulunk s engedelmeskedünk: a' diadal bizonyosan mienk.

Jelszavunk legyen: koronánk épsége, hazánk függetlensége, nemzetünk becsülete!

Arany János.

V á l a s z o k.

A' Városlödi folyamodást beadtuk az országgyűlésre.

A' sopron-megyei levélre azt válaszoljuk: 1-ör a' bankjegyeket bátran elfogadhatják, és az uzsorások szavaira mindjárt nem kell kiadni veszteséggel. 2-ör a' vadászatról legközelebb törvényt fog hozni az országgyűlés, azért ezt be kell várni.

Sz. Kőrögyről kapott levelet nem közölhetjük, mert az igazságot szemébe akarjuk akárkinek is megmondani, — tehát máskor a' bűnösöket megneveztetni kérjük.

Tiszaújlaki atyánkfiait tudósítjuk, hogy épen ezen órában tanácskozik az országgyűlés a' Kontralitualistákról, és bizton hiszem, hogy a' jövő héten ezeknek is szabadságot hirdetünk.

Nagy Benjamin levelét a' jövő héten közöljük. Káptalanfáról ma kaptuk meg a' levelet, melly már vagy hat hete, hogy járja a' postát.

Mi hír Budán?

A' rácz táborból épen semmi hír, de még csak hazugságot sem hall az ember. — Annál több hír van Jellasichról, ki már N. Kanizsán van! Annyi bizonyos, hogy sem többet, sem kevesebbet nem akar, mint a' magyarok szabadságát elvenni, és azt beszéli, hogy ez neki Bécsből parancsoltak.

Bécsből szinte azon hirt vettük, hogy a' nép nagyon zavaros, mert észrevették, hogy a' katonaságot a' népre kívánják husszítani a' király tanácsadói, és az ő szabadságuk is veszendőben van. Tanuljunk most a' magunk kárán, és higyük a' német katonatiszteknek.

A' váci és pápai táborból, valamint Nógrád és Borsod megyéből közel tizenhetezer ember ment Jellasiche ellen, kinek azonban tizenhatezer rendes katonája van.

A' budai granatérosok azt mondják, hogy ők nem szolgálják az ausztriai színt, mert az nem magyar szín, és nem is akarnak azzal vádoltatni, hogy véreik szabadságát segítik elvenni. Mert ha egyszer megadta a' király a' szabadságot, tartsa meg a' szavát, ne hallgasson fülbesugó népgyilkolókra! A' granatérosok tehát seregestől beálltak az ugynevevett „Hunyadi-csapatba.“ Jól tették.

Nevezetességek.

Az ország nádora, István főherczeg, személyesen vezérlelődi seregeinket Jellasiche ellen: és hogy a' győzelem bizonyos legyen, az országgyűlésről követek küldetnek minden megyébe, hogy egy új hadsereget állítsanak, minél előbb. Van e' magyar legény, ki e' csapatban nem kívánna szolgálni?

A szőlődézma, hegyvám, és mindenféle szőlőbeli szolgálatok vagy fizetések megszüntettek az országgyűlés által.

Felelősszerkesztő: Vas Gereben. (Radákovich József.) Szerkesztőtárs: Arany János. Szerkesztői szálás: Pesten Úriutczában, b. Orczyházban, második emelet.

Nyomatja Kozma Vazul.

Vidéki hírek.

Kolozs. Van mezővárosunkban egy sóbányászati orvos, kit Szigethi Cs. Samúnak neveznek, egy ábrándozó ember, ki a' népet lázadó beszédekkel izgatja.

Ezen emberhez omlik a' városi és a' vidéki román nép, 's irtózáttal bár — de mélyálmattal hallgatja őt, — 's orvosunk aztán — jószól — ígéreteket tesz a' városi köz- és fiscalis földeknek a' nép közötti felosztását ki eszközölni igéri, 's ezen teendője jutalmául a' tanácsgyűlésébeni betörést tagjai készítését 's magát főbíróvá választatni követeli.

Kolozs a' mezőségnek főhelye lakosai száma nyolcz ezer, mellynek kétharmada magyar ajkú nemzetőrsége számos és jól rendezett, föl hívom tehát e' derék magyar polgárokat, igyekezzenek azon förrongási hajlamot, melly ilyszerű búztogatások folytán keletkezett román polgártársainkban békésen és testvérileg eloszlatni.

B.